

CULTURÀLIA

Número 21

CENTRE CULTURAL DE TÀRREGA

Estiu 2001

L'ESCOLA D'ARTS ONDARA

L'estiu a Tàrraga

Curs de Teatre i expressió corporal

sumari editorial · editorial · editorial · editorial

2· Editorial

per Miquel Aguilar

3· Entrevista a Ramon

Bordes per Pep Vall

4· La Quarta edició de

l'Ondara Folk de Tàrraga

5-6· L'autobiografia de

Norbert Orobítz

per Ramon Miró

7· I d'ironia

per Montse Aloy

8· Duros a quatre

pessetes

per Josep M. Giribet

9· L'estiu a Tàrraga

per cortesia de la Regidoria de Cultura

10-11· L'escola d'Arts

Ondara per Miquel Aguilar

12· Mirades i

percepcions

per Ermengol Puig

13· Curs de teatre

per De Wilde

14· Cara a Cara

per J.B. Solé i Francesc Gasull

15· Set de 7

per Gerard Martínez

16· La II Fira del Medi

Ambient per Grup GEMA

17· Ràdio Tàrraga

Notícies de la biblioteca

per Carme Asensio

18· Amics de l'arquitecta

popular

per Amadeu Puigmal

Sortides a l'entorn

pel Centre Cultural

19· Inauguració dels

"Camins de l'Urgell a

peu i en BTT"

per Pep Vall

20· Agenda / Humor

Ja a les portes de l'estiu, la revista *Culturàlia* edita el seu darrer número de la present temporada, tot esperant l'arribada del setembre per a continuar la seva tasca i per a fer-vos arribar la veu del Centre Cultural de Tàrraga. En l'exemplar que teniu a les mans podreu trobar, a més de les seccions habituals i de les aportacions dels nostres col·laboradors, una part especialment dedicada a l'Escola d'Arts Ondara, que amb més de dos segles d'història aporta a la nostra ciutat el vesant artístic que la caracteritza. Essent un dels pocs centres educatius de les seves característiques i de la seva categoria, aquesta escola atreu cap a Tàrraga multitud de forans i l'interès de bona part de Catalunya. Lamentablement i tot i la seva importància, l'Escola d'Arts Ondara no és suficientment coneguda pel ciutadà targarí, i és per aquest motiu que en la *Culturàlia* del mes de juny hem cregut necessari incidir en la seva coneixença, ja sigui amb l'entrevista realitzada per en Pep Vall al seu director, Ramon Bordes, o mitjançant l'especial informatiu que ocupa les pàgines centrals.

El fet és que Tàrraga, a banda de la reconeguda Fira de Teatre al Carrer, creix no tan sols demogràficament, sinó també cultural i socialment. Bona mostra d'això són iniciatives de la talla del Concurs de Teatre Amateur de la BAT, la Beca Manuel de Pedrolo, el festival de música tradicional Ondara Folk, la presència de l'escola artística a què rendim homenatge en aquest últim número de la temporada o, ja arribant a les noves tecnologies, la inauguració d'un nou portal targarí a Internet. En tradició i innovació, indiscutiblement, la cultura targarina s'està estenent.

Amb ja diversos mesos en funcionament, Elpati.net, un web on podrem trobar tota l'actualitat de Tàrraga i comarca pel que fa a cultura, espectacles, notícies i curiositats, està tenint un èxit sense precedents. Elpati.net, l'àgora internàutica de la nostra ciutat, està conduït pel fotògraf Jesús Vilamajó i ens ofereix seccions tan interessants com "Les notícies" i "Museu actiu", tan sorprenents com "La foto" i "Les novetats", i tan innovadores com "Quina cara!" i "Elpati TV". Tot això, evidentment, acompanyat d'una completa agenda cultural, promoció d'empreses i negocis targarins, enllaços temàtics amb la xarxa, reportatges diversos i la presència d'entitats i associacions locals.

"Les notícies", que ocupen la major part de la pàgina principal, és un recull d'informació local constantment actualitzat i centrat en els darrers aconteixements ocorreguts a Tàrraga, tractats en tot moment de forma objectiva i rigorosa, tot i estar encarats substancialment a la vida social i cultural de la nostra ciutat. Un altre caire té la secció "Quina cara!", humorística en essència, on cada setmana se'ns presenta la foto d'un polític local de forma desprevinguda.

Amb això i desitjant un bon estiu a socis i lectors, *Culturàlia* s'acomiada fins el mes de setembre amb l'esperança que aquest esperit de renovació i millora de la nostra cultura social continuï, si no de la mateixa manera, amb un índex de creixement encara superior.

REVISTA CULTURÀLIA · Núm. 21 - Estiu de 2001

Direcció: Miquel Aguilar

Consell de redacció: Carles Domingo, Jaume Espinagosa, Gener Gonzalvo, Josep M. Ricard, Pep Vall.

Col·laboradors: Carme Asensio, Josep M. Giribet, Ermengol Puig, J. B. Solé, Francesc Gasull, Gerard

Martínez, Ramon Miró, Montse Aloy, De Wilde.

Edició: Centre Cultural de Tàrraga, C. de les Piques, 1 25300 Tàrraga

Disseny i realització: Central de Disseny Tàrraga SL

Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen el parer de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

Dipòsit Legal: L-1528/98

Entrevista a **RAMON BORDES** per Pep Vall

- Quan es va crear i quines han estat les principals activitats de l'Escola d'Arts Ondara?

El centre té els seus precedents en la constitució, l'any 1777, de la Societat Econòmica d'Amics del País de Tàrraga, que deu anys després canvià el seu nom pel de Societat d'Amics del País d'Urgell. L'any 1778, la societat creà l'Escola Patriòtica de Dibuix, només per a homes i que aplegà una cinquantena d'alumnes. Tot i això, fou a mitjans del segle XIX que trobem mostres de la constitució d'un nucli artístic important al voltant d'aquesta institució, una generació de la qual formaren part els germans Alsina i Amils, Joan Vilador o el propi Mestre Güell.

Actualment l'Escola d'Arts Ondara té tres aules de Disseny Gràfic, degudament equipades amb material informàtic, una aula de Maquetisme i Modelisme, una altra de Pintura Mural i Pintura al Cavallet, una més d'Informàtica CAD (disseny assistit per ordinador) i, per últim, quatre de Decoració. Al semisoterrani hi tenim els tallers d'Escultura, on s'hi ensenya la forja, el treball amb la pedra, la fusta, l'escultura en general i també hi té lloc un laboratori i un plató fotogràfic.

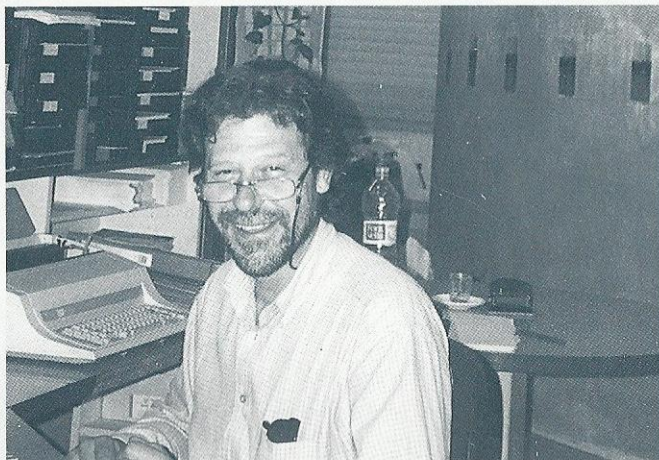
- Quines dimensions té el centre, tant pel que fa a espai físic com a personal docent i a usuaris?

És molt gran en tots els sentits, ja siguin físics o personals. Si a més de les aules que ja he comentat comptem amb el bar, la biblioteca, dues aules teòriques, una altra de Dibuix Lineal, una de Dibuix Artístic, una altra de treballs tèxtils (brodats, puntes, tapissos i catifes) i l'espai reservat a la secretaria i la direcció... continua essent molt gran.

Pel que fa al personal que habitualment assisteix a l'Escola d'Arts Ondara, podem comptar amb 27 professors docents i vora els 300 alumnes.

- Quines matèries s'hi ensenyen dins del sector educatiu artístic?

El Disseny Gràfic, destinat a la gràfica publicitària; el Disseny d'Interiors, encarat a la realització de projectes de decoració; l'Escultura, ja sigui mitjançant les arts aplicades a l'escultura en general, a la forja artística i metal·lúrgica o a la talla artis-

tica de la pedra; el Disseny Industrial, Modelisme i Maquetisme, disciplina que tan sols s'imparteix en la nostra escola pel que fa a tota Catalunya; la Ceràmica, on es formen terrissaires o artistes de la ceràmica; la Pintura, ja sigui de mural o de cavallet; i, per últim perquè prou

deixarà d'existir, diversos monogràfics sobre pintura, escultura, ceràmica, brodats i confecció de puntes.

- De quins indrets de Catalunya provenen, sobretot, els vostres alumnes?

En venen de tot arreu, especialment de la província de Lleida. Les poblacions de les quals rebem més demanda solen ser la pròpia Tàrraga, Lleida, Mollerussa, Balaguer, Bellpuig, Solsona, Les Borges Blanques, Cervera, Agramunt... però també tenim usuaris d'Igualada, que ja és província de Barcelona.

- Quins horaris acadèmics s'hi fan, a l'Escola d'Arts Ondara?

Pel matí, les classes s'estenen des de les 9h fins a les 14h; ja a la tarda, comencem a les 15h i finalitzem la jornada a les 21h.

- Quin tipus d'estudiant pot accedir als vostres cicles formatius?

Aquell qui ho desitgi i compti amb més de 16 anys, perquè aquí oferim cicles formatius de grau mitjà i de grau superior. El segons cas avarca les disciplines de Disseny Gràfic, Disseny d'Interiors, Arts Aplicades a l'Escultura, Disseny Industrial i Ceràmica Artística. La resta de formacions del centres són de grau mitjà.

- Quantes escoles similars a la vostra hi ha a Lleida, a Catalunya o a l'Estat Espanyol?

A Catalunya n'hi ha 7, d'oficials, tot i que la nostra és l'única de tota la província de Lleida. La resta d'escoles similars a la nostra són la Llotja de Barcelona, l'Escola Serra i Abella de l'Hospitalet, l'Escola Deia també de Barcelona, la Pau Gargallo de Badalona, la d'Olot, la de Vic... i l'Escola d'Arts Ondara que, com ja sabeu, és a la ciutat de Tàrraga.

Festival de músiques del món: la quarta edició de l'Ondara Folk de Tàrrrega

reuneix vuit agrupacions durant dos dies

La ciutat de Tàrrrega acollirà els dies 20 i 21 de juliol (divendres i dissabte) una nova edició de l'Ondara Folk (Festival de Músiques del Món), un certamen dedicat des de fa quatre anys a les músiques del món i tradicionals. Enguany, el 4t. Ondara Folk de Tàrrrega amplia la seva durada i tindrà lloc durant dos dies per a donar cabuda a més grups i altres activitats paral·leles. A més, una altra important novetat és que el festival serà d'entrada gratuïta. El lloc serà l'habitual, el Camp dels Escolapis, el qual disposarà d'espai per acampar, també d'accés gratuït.

Aquest és el cartell del festival, que inclou vuit agrupacions diferents:

Divendres, dia 20 de juliol

● **Malagüero:** aquesta banda de Múrcia ha guanyat el 1r. premi Injuve de grups joves de folk. Amb el seu darrer disc, *Latitudes*, combinen el so tradicional peninsular amb el de caire mediterrani.

● **Àfrica d'Ivori:** banda africana de la Costa d'Ivori que apropa el so africà tradicional i les danses de les tribus indígenes del seu país. El divendres, a les 7 de la tarda, faran una colorista cercavila des del centre de la ciutat fins al Camp dels Escolapis.

● **Camàlics:** des de Barcelona, el grup conjuga el folk català amb tendències d'arrel àrab. El seu últim àlbum es diu *1420*, equivalent a l'any 2000 per als musulmans. La banda s'ha consolidat com una de les millors ofertes de *world music* a Catalunya.

● **Madeleines:** agrupació francesa de deu membres que combina els sons balcànics amb l'ska. S'autoqualifiquen com a "pirates" i diuen que transporten els espectadors en un viatge marítim amb el seu vaixell.

Dissabte, dia 21 de juliol

A la tarda, hi haurà diferents activitats, com tallers de circ, danses, perruqueria, capoeira, així com un mercat d'artesanies de diferents cultures.

A la nit, abans del concert, tindrà lloc un sopar multicultural, amb degustacions de plats exòtics.

● **Urbàlia Rurana:** des de València, ritmes mediterranis que conviden al ball i la gresca. Són els més veterans del cartell i tenen guanyat un merescut prestigi dins el món de la música folk. El seu darrer disc es diu *Sarau mediterrani*, un títol ben explícit.

● **Cluricaun:** arribats des de Ripoll, recuperen el folk genuïnament català. El seu nom fa referència als follets. La seva música conjuga el sons celtas, bluegrass i jamaicans. Tots els temes del seu repertori són composicions pròpies.

● **La Carrau:** música tradicional catalana procedent del Vallès. Darrerament han incorporat una secció de vents que dona més força al seu so. Han estat la gran revelació actuant al Centre Artesà Tradicional i a la darrera Fira de Música d'Arrel Tradicional de Manresa.

● **Cheb Balowski:** jove banda de Barcelona formada per onze músics amb influències tan variades com l'ska i el rai. No tenen cap disc al mercat, però els seus directes causen sensació. El caràcter intercultural de la seva música queda reflectit en el seu nom: a Argèlia, "cheb" vol dir noi jove, mentre que Balowski és un cognom polonès que apareixia a la sèrie "Els joves".

Organitza: Associació Ondara Folk i Ajuntament de Tàrrrega

Telèfon d'informació: 973 31 07 31

OndaRàdio Folk: el programa de ràdio oficial de l'Ondara Folk s'emet a Ràdio Tàrrrega (92.3 FM) els dissabtes de 12 a 13 hores i els dimecres de 21 a 22 hores.

L'AUTOBIOGRAFIA de NORBERT OROBITG

per Ramon Miró

En primer lloc, ens cal agrair a l'alcalde de Tàrraga, l'il·lustríssim senyor Frederic Gener, i a la directora de la Fundació Pública Institut d'Estudis Ilerdencs, senyora Carme Vidal, tant l'acceptació de fer la presentació aquí a Tàrraga com el bon acolliment en realitzar-la. A la vídua, Teresa Castellà, un doble oferiment: la cessió dels drets de primera edició a l'Institut d'Estudis Ilerdencs i la cessió del material per a l'exposició que avui podem veure per fer-nos una millor idea de l'obra de Norbert Orobítg. També agraïm la presència dels fills, algun dels quals continua la nissaga familiar a Tàrraga i a Verdú, com saben vostès millor que jo. Per cert, que Verdú presenta ja la nissaga Orobítg a mitjan segle XVI, com podem comprovar amb la consulta del fogatge editat per Josep Iglésies. I també ens cal agrair el bon quefer del director del Museu de Tàrraga, el senyor Jaume Espinagosa, que ha tingut cura de l'organització de l'acte.

Norbert Orobítg era fill de Tàrraga, i també la seva primera muller, Maria Clua, amb qui tingué cinc fills entre 1939 i 1958; fills, amb els quals es continuen els vessants artístics i els pedagògics que el pare ja practicà. És, per tant, de justícia que fem aquí la presentació més significativa del llibre, després d'una presentació més acadèmica que ja férem a Lleida, dins els actes del Col·loqui Literatura Catalana de la Guerra Civil. "Memòria i ficció", en concret, el propassat dia 28 de març.

El títol de l'obra, *Per la llibertat i la democràcia. Autobiografia de Norbert Orobítg i Carné (1915-1995)*, era ja de l'autor de les memòries, i és seu també tot el text. La nostra tasca s'ha limitat a polir el text (ajudats en l'última fase pel servei de publicacions de l'Institut d'Estudis Ilerdencs). I també a redactar un text de presentació, com a pròleg i una cronologia sumària perquè el lector trobés facilitada la lectura del llibre, alhora que es fes una idea global —a grans trets, és clar— de la vida i de l'obra de Norbert Orobítg. Per poder fer aquesta feina, lògicament, vam llegir les

diverses obres que havia publicat, especialment la narrativa, i també alguna d'inèdita o de publicació més restringida, com és el cas de les obres incloses a la col·lecció Bibliòfil, que anava autoeditant a Arcalís els últims anys, amb pocs mitjans i molta més voluntat.

Norbert Orobítg deixà força enllestida aquesta obra quan morí. I el fet és fàcil d'entendre si considerem la manera com fou escrita cada part. Les memòries foren redactades en dues formes força diferents: l'any 1977 redactà la primera part, que comprèn, en dos llargs capítols plens de subapartats, des de la infantesa fins a aquell mateix any (el primer capítol fins al moment de l'exili i el segon fins al 1977).

La segona s'atansa més al dietari, puix que va recollint resums annals des de l'abril de 1977 fins al novembre de 1995. Morí a Lleida, a la clínica Montserrat, el 23 de desembre. De fet, els textos corresponents als dos últims anys no són els típics resums anuals, sinó que estan trets d'una altra obra que anava escrivint en paral·lel a aquesta i que avui resta inèdita: el quadern-dietari *Intimitats*.

L'obra permet el joc de comparances de què parlaven Enric Bou i Maria Campillo (que explicitava amb el cas de l'Avel·lí Artís) al col·loqui recentment celebrat a Lleida; en aquest cas, d'alguns dels períodes de què fa la memòria prèviament n'havia escrit Norbert Orobítg obres de ficció. Així, doncs, estem davant la possibilitat de contrastar les narracions amb forts elements autobiogràfics amb les memòries escrites a distància i, per tant, amb certa ficcionalitat i amb una certa creació del propi personatge. Sense disfresses, a les memòries, però, és clar, amb el maquilatge adient.

El primer capítol conté des del naixement i la infantesa fins al moment de creuar la frontera per passar a l'exili, a França. És, probablement, el que més apreciaran vostès,

perquè hi trobaran una visió de la Tàrrrega republicana i de la Guerra Civil. La història del seu primer amor platònic, els estudis de magisteri, la primera feina a Baro i, després, amb la guerra, l'afiliació al Partit Socialista Unificat de Catalunya i l'organització de l'ensenyament laic a Tàrrrega (des de la FETE, a què pertanyia com a entitat sindical de l'ensenyament). La coneixença i l'enamorament de Maria Clua, el bombardeig de la ciutat i, finalment, el viatge cap a Manresa, d'on ja emprendria el camí de l'exili.

El segon capítol comença amb l'exili i acaba amb la liquidació d'empreses a Andorra per traslladar-se definitivament a Catalunya. Hi trobem la història de l'exili al camp de Sant Cebrià i després al d'Argelers, l'ingrés al 24è grup de treballadors espanyols i el refugi a Andorra durant l'ocupació alemanya. El 1945, acabada la guerra, es trasllada a Perpinyà, on roman fins el 1947. Torna a Andorra, on obre l'Escola Particular. El 1956 torna a Catalunya (a Santa Maria de Barberà), el 1964-1965, presó a Carabanchel, acusat d'activitats subversives (com a membre actiu del PSUC), el 1966 torna a Andorra; edicions *Mirador del Pirineu*, legalitzades el 1970. Decisió final, el 1977, de vendre's les empreses andorranes i tornar cap aquí.

A partir d'aquest punt, tenim ja els resums anuals, els fets més destacats dels quals podríem dir que són els següents: el 1977 tornen a Tàrrrega; mor la seva dona, Maria Clua, aquell mateix any. El 1981 s'instal·la a Arcalís, al Pallars, prop de Baro —on s'havia estrenat com a mestre. El 1986, casori amb la segona muller, Maria Teresa Castellà. A Arcalís munta, amb pocs mitjans, la Fundació Mirador.

Les obres que podem vincular-hi, sense que hi hagi una correspondència entre ordre d'esdeveniments i ordre de redacció són:

Per l'estada al camp de concentració de Sant Cebrià, les tres novel·letes de la trilogia *D'un temps de vent i salobre* (*El pobre Jeroni*, *La llibreta del Mestre d'Escola* i *El Brillante*). D'aquest període també, i novel·lant la pròpia estada al camp és l'obra d'Agustí Bartra *Xabola*, publicada el 1968 amb el títol definitiu *Crist de 200.000 braços*, en al·lusió als cent mil exiliats que hi havia concentrats en aquell camp. El mateix Agustí Bartra publicà les *Cartes des dels camps de concentració* (Barcelona, 1972), del seu amic i company Pere Vives, amb algunes cartes des del camp de Sant Cebrià. I encara Jaume Saderra i Riera publicà la novel·la *Es-garrinys de Filferrada* (Somnis confinats) el 1989 a Aranguren, Biscaia, ficcionant mínimament la pròpia estada amb el seu germà Josep, els quals a l'obra apareixen com els germans Julià i Jordi Sacrest, respectivament.

La col·laboració als batallons de treball francesos, durant els primers anys de la segona guerra mundial, Norbert Orobitg la tractà a la novel·la *La 113* (mecanoscrit de 1977, text encara inèdit).

L'etapa andorrana, coincident amb el transcurs de la segona guerra mundial, especialment el període de l'ocupació alemanya de l'estat francès, la trobem ficcionada a la novel·la *La Pau dins la Guerra* (escrita el 1965, publicada el 1970). També d'aquesta època i aquest àmbit podem complementar-ne la visió amb la lectura d'una altra obra, la de Francesc Viadiu, *Entre el torb i la gestapo* (publicada en primera edició el 1974 amb diverses reedicions i, finalment, amb una recent adaptació televisiva a TV-3 que vostès recordaran).

L'empresonament el trobarem a *Carabanchel*, a la novel·la *La llum fa nosa* (escrita el 1971, publicada el 1972).

S'autoinclou a la "generació de la guerra". Les fortes vivències empenyeren diversa gent d'aquesta generació a escriure per donar-ne testimoni. En bona part, ens sembla que fou el seu cas.

A través de les memòries, i probablement també del record dels qui el conegueren directament, veiem no només l'activitat d'un literat i un artista, sinó també, i potser més destacada per més constant, la d'un activista cultural, un treballador abnegat per la cultura catalana. De primer a Andorra, amb les Edicions Mirador (i aquí novament trobem la relació amb Tàrrrega, puix que la impressió de les obres que publicava es feia indefectiblement a Tàrrrega, a la impremta Camps Calmet, de la qual està encara per escriure'n una història de les obres que hi foren impreses en català, en un període difícil de postguerra). I després, a Arcalís, amb les noves Edicions Fundació Mirador, que endegà el 1987.

Amb les edicions Mirador veiem aparèixer, a més d'obres seves, obres d'altres autors del nostre entorn immediat, com Gregori Satorres, Anton Sala-Cornadó, Miquel Lladó, Domènec de Bellmunt.

I també amb la revista andorrana *Claror*, que creà i dirigí, veiem que hi ha acollida als noms dels principals escriptors de la terra ferma (per no dir-ne ponentins, que sembla que comença a passar de moda).

Tot plegat, bé ens sembla que mereix el seu interès i pot portar a una descoberta o, en altres casos, a una relectura de les seves altres obres. Així ho celebrarem.

L'AUTOBIOGRAFIA de NORBERT OROBITG

LA GRÀCIA DEL GREIX

Montse Aloy

"Tenim talles grans". La futura compradora treu el cava barat de la bossa, comprada a mercat, i, en un vas de plàstic, es disposa a celebrar la seva troballa. Per fi un lloc on vestir-se sense temor a amagar el que és evident: l'anatomia que hom té i que no pot regalar a ningú, perquè això de tenir "dos cossos en un" sempre fa mal rotllo de dir. És evident que, pretendre entrar en un vestit de la talla 40, si hom fa la 44, només té un motiu explicable: alguna promesa feta a algun sant o màrtir dels que surten al calendari per alguna gesta quasi impossible (del tipus: que Hisenda ens retorni diners a cada exercici enlloc d'haver-los de pagar, per exemple). Llavors, aquesta mania que tenen segons quins establiments, en què hom, a través d'una llambregada ràpida, passa a pertànyer a un grup selecte i nombrós de persones que tenen el (dis)gust de fer la talla 46, segurament s'explica per què les persones primes tenen un tan alt concepte d'elles mateixes que es veuen obligades a oprimir, mitjançant les talles, a les que no poden accedir al club exclusiu de "la no admissió del greix per si mateix".

De vegades, de tant pensar, el greix es liqua per efecte de la calor i hom troba, en llocs tant distants entre si com són Madrid i Catalunya, persones que han contribuït a la ruqueria del nostre país amb programes absolutament llardosos. No vull dir, amb això, que si hom agafa amb els dits els continguts del programa, escrits en un paper qualsevol, li rellisquin de les mans i acabi fent olor de sofregit prehistòric o d'oli de colza gens refinat (EPD els afectats). El greix, en les seves múltiples varietats, el trobem en les magdalenes que ens cruspim per esmorzar, en el pernil dolç que farceix l'entrepà de mig matí, en la salsa dels spaghetti preparats, en el croissant de la tarda... i no cal que continuï, si no algú pot tenir una pujada sobtada del colesterol. Llavors, no s'entén que algunes persones, fent-se passar per allò que la resta mai creurà que són, rebutgin de ple i sense cap argument entenedor o mit-

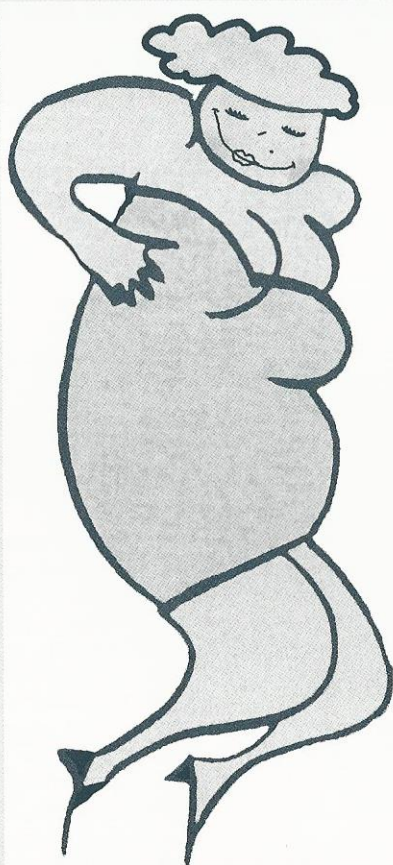
janament humanitari que altres puguin ser més grasses...entenen com a gras fer ús de la talla 46 en endavant.

Pel que fa a ser gras i persona pública, ningú no veu cap defecte físic en cantants d'òpera amb veu portentosa, ni polítics de renom, ni escriptors guardonats amb el Premi Nobel, ni pintors de casa nostra, ni restauradors amb gràcia i julivert a dojo. Els qui han cregut que ser gras és un

problema, s'han aprimat fins a límits inversemblants, com en un conte del famosíssim Stephen King, i no han aconseguit pas la felicitat per via directa, ans al contrari, potser els amics els han abandonat per gelosia, la parella ja no sap si els abraça a ells o a una peça de roba lleument farcida i s'han venut totes les ampolles de desodorant perquè no els cal ni suar, de tanta lleugeresa que posseeixen. No caminen, floten, i els pensaments els han de subjectar amb bosses i pedres a dins per por de què algú se'ls quedi per error. L'amor els passa de llarg, car no els veu, i tenen tant temor de passar desapercibuts que es vesteixen de mil i un colors per a no ser confosos amb el mobiliari urbà.

Un gras, quan riu, fa sacsejar el món, i el món riu amb ell. Quan menja, se'n congratula fins i tot el rentaplats, del gust que posa el seu paladar en assaborir cadascun dels menjars que té al davant. Quan estima, val per tres el seu amor. Quan plora, ha començat el desglaç de cada primavera.

Un gras, quan va en avió, val per dos i paga com a tal. En autobús, se li prohibeix seure, cal que s'aprimi i estant dret ho aconseguirà. Si demana sacarina pel cafè, li riuran a la cara. Si l'amor li passa de llarg és que Cupido té molta feina, i amb vostè he de doblar les existències de fletxes. Si té colesterol, no es miri els dolços. I si, a pesar de tot i de tothom no l'atenen com cal en una botiga de roba, acapari la seva atenció usant tots els empro vadors alhora i digui'ls... "EL MÓN TAMBÉ ÉS RODÓ".

DUROS A QUATRE PESSETES

Josep M. Giribet

Estava embafat de tot, havia nascut en el sí d'una família adinerada que li havien proporcionat tota mena de plaers, anava a una escola de pagament en la que predominaven les bones maneres i molt encarcament.

La hipocresia rondava pertot arreu, començant pels mestres, que es desfeien en alabances, sobretot els dies de visita dels pares, de qui desprenien substancials propines i l'ambient rigid que es respirava en aquella fàbrica d'executius li era empalagós.

Anava sobrat de diners, però aquella mateixa abundància el fastiguejava, doncs com el mateix deia, tots els extrems són dolents i l'extrema riquesa és avorrida.

Veia que la gent pobre dins les seves limitacions, es mostrava més conformada i feliç, això li dolia i li provocava una certa recança, arribava a desitjar no ésser tan ric i assolir un cert grau de pobresa per comprovar si era cert que aquella privació podria generar-li una nova satisfacció de la vida.

És dar que passar de pobre a no pot costar molt, però, segons ell, passar de ric a pobre també té els seus inconvenients i problemes.

Es va proposar intentar-ho, tenia ganes de disfrutar d'una solemne pobresa per gaudir de la felicitat que li era negada i no estalviaria mitjans per aconseguir-ho.

Una solució ràpida seria cremant o regalant els diners, però aquella facilitat el repugnava, el mèrit estava en arribar a ser pobre treballant, així és cremar-ho tot no ho acceptava, per tant, va decidir posarse a treballar de forma negativa o sigui fer operacions amb mala perspectiva, de les que grans operadors obren de lluny i se n'escapen com de la pesta.

Se'n va anar per començar a assistir a les sessions de la llotja, donant-se a conèixer entre aquells buscafortunes, que eren més vius que la gana, els quals onoraven en aquell senyor un pastís suculent a repartir.

Estaven sorpresos de l'actitud del nouvingut, que tenia predilecció pels valors més devaluats, els qual no eren acosellats pels assessors i, no obstant, comprava a bon preu i l'endemà hi duplicava el capi-tal, és a dir, que amb ganes de perdre sempre acabava guanyant.

Eren tan grans els guanys que obtenia, que es va alarmar. I, liquidant-ho tot, marxà d'allí com ànima que arrossega el diable.

Després de rumiar de quina manera podria perdre diners amb algun negoci, va fullejar el periòdic i es va fixar en les planes destinades a la compra-venda de finques i terrenys. Allí sí que podria fer operacions desgraciades ràpidament.

Va instal·lar una oficina amb un gran cartell que anunciava la nova empresa. D'una manera rimbombant: deia, Fincafi Desguaces S. A. amb l'anagrama FIDESA, allò sonava de categoria.

Acte seguit, va fer un seguiment dels terrenys en venda escollint els més mal situats o pantanosos, en els que la perspectiva era molt dolenta, comprant-ne un que era desertic sense cap mena de comunicació.

En va pagar allò que li van demanar, fins i tot el venedor va sospitar davant aquella generosa oferta que hi hagués un frau, així

que abans de tancar el tracte es va informar de la solvència d'aquell comprador, a la qual cosa els banquers li digueren que aprofités l'ocasió, doncs aquell senyor estava podrit de diners.

En aquella operació va estar de mala sort doncs al poc temps, en un consell de ministres van aprovar una nova autopista que precisament li partia la finca, de la que una empresa de serveis n'hi varen donar molts més diners dels que l'hi havia costat.

Això el va desanimar, però va intentar fer més operacions per a veure si unes compensarien les altres, i la mala fortuna sempre se li presentava en forma d'encerts, en els que hi doblava el capital.

Va tancar FIDESA amb quantiosos beneficis, i tot escamat per la falta de desencerts, es va retirar a casa per meditar amb tranquil·litat quina podria ser la manera de perdre calés treballant intensament.

Es va subscriure a una revista d'economia per veure si, portant la contrària del que allí aconsellava, aconseguiria afilerar el neqoci de perdre quartos treballant.

Realitzava operacions negatives, però la mala sort el perseguia, no aconseguia arruinar-se de cap manera.

Els intermediaris que rebien les seves ordres estaven esfereïts del que adquiria, però al mateix temps sorpresos, finalment dels encerts fabulosos d'aquell superhome que olorava el negoci des de molt abans que els altres.

Poc sabien les intencions d'aquell magnat, que lluitava desesperadament contra la riquesa que l'agobiava, cada balanç positiu era una punyalada al cor d'aquell infeliç que lluitava per una utopia desesperada de poguer gaudir d'una ben guanyada pobresa.

Quan, per fi, ja, estava a punt de llençar la tovallola, rendint-se a tanta sort, li vingué una brillant idea per emporbir-se treballant.

Obriria una cadena de supermercats en els que hi dedicaria els últims esforços per fracassar, els carregaria en excés de personal amb el currículum mes fluix i rebentaria preus, no per competir, sinó per fer-hi mal negoci, i aleshores, amb aquell sistema, podria presentar finalment el tan esperat suspens de pagaments.

Al contrari, va ensopegar una època de floreixement de les grans àrees de venda, que ofegaven als petits comerços, i aquella cadena de supermercats d'aquell pobre ric anava creixent, creixent...

Va consultar la seva desgràcia a un amic molt íntim, el qual li va aconsellar un últim sistema, obrir una cadena d'establiments on es vendrien duros a quatre pessetes.

Aquell va ser l'últim fracàs. I el mes estrepitos, doncs la gent, al veure aquella oferta tan absurda, ja no hi entraven, als establiments, havent de tancar al final per falta de clients.

Aquell pobre home carregat de duros no va poder aconseguir aquella felicitat mal entesa, que diuen que és parenta de la pobresa.

l'estiu a tàrrega

Per cortesia de la Regidoria de Cultura

ROSENDÓ EN CONCERT

Dissabte, dia 7 de juliol

Amb **Los Hermanos Mala Sombra**
i **La Cosa Còsmica**

Preu: 1.500 ptes (anticipada), 2.000 ptes (taquilla)
A 2/4 de 12 de la nit, a la Plaça de les Nacions sense Estat

CINEMA AL CARRER

Divendres, del 13 de juliol al 3 d'agost

13 de juliol: **Gladiator**, de Ridley Scott

20 de juliol: **Evasió a la granja** (doblada en català)

27 de juliol: **La comunidad**, d'Álex de la Iglesia

3 d'agost: **Billy Elliot**, de Stephen Daldry

Gratuït, a 2/4 d'11 de la nit, a la plaça de les Nacions sense Estat. Amb la col·laboració de Cine Club La Lloca

CONCERTS A LA FONT

Divendres, del 10 al 31 d'agost

10 de juliol: **La Violeta** (rumba catalana)

17 de juliol: **Càlic** (música mediterrània)

24 de juliol: **Marinada**

(havaneres, amb rom cremat per a tothom)

31 de juliol: **Tuna de Dret de Lleida**

Gratuït, a les 11 de la nit, a la plaça del Carme
Amb el suport del Consell Comarcal de l'Urgell

ONDARA FOLK 2001

Dies 20 i 21 de juliol

Divendres dia 20, a les 7 de la tarda: **cercavila** al centre de la ciutat amb **Àfrica d'Ivori**. Sortida des de la plaça del Carme. A les 10 de la nit, **concert** amb **Malagüero, Àfrica d'Ivori, Camàlics i Madeleines**

Dissabte dia 21, a les 6 de la tarda: **tallers de circ, danses, perruqueria, capoeira, etc.** A les 10 de la nit, **sopar multicultural**. I després, **concert** amb **Urbàlia Rurana, Cluricaun, La Carrau i Cheb Balowski**

Gratuït, al Camp dels Escolapis

Més informació al web <http://www.galeon.com/ondarafolk/>

LES NITS FOLLES:

CARPA DANCE-HOUSE

Dissabte, dia 14 de juliol

Sessions amb **DJ Rauol** (BCN), **Jordi Club** (Club Sound) i **Agus** (Codigo Records). **Gogo's i performance de Privilege** (Eivissa).

I tots els dissabtes d'agost, d'altres actuacions.

Gratuït, a les 11 de la nit, al Camp dels Escolapis
Organitza: Via 6, Makoki, Carreró i Skarabat

CAN COLAPI

Del 26 de juliol al 26 d'agost

Els dijous i diumenges, actuacions de música, teatre, poesia, titelles, etc.

Els divendres i dissabtes, música ambient.

Inauguració, el dijous 26 de juliol a les 10 de la nit, amb el grup Pirajica (samba brasilera),
Gratuït, a partir de les 8 del vespre, al Camp dels Escolapis
Organitza: Associació Cultural Nous Espais

CICLE DE CONCERTS

"MARE DE DÉU DEL CARME"

Del 10 al 13 de juliol

10 de juliol: **Capella de Música**

11 de juliol: **Coral Bona Nova**

12 de juliol: **Coral Ramon Carnicer**

13 de juliol: **Orfeó Nova Tàrrega**

Gratuït, a les 9 del vespre, al claustre dels Pares Carmelites

POWER SURGE EN CONCERT (GOSPEL & JAZZ)

Dissabte Dia 28 de juliol

Gratuït, a les 9 del vespre, a la plaça de les Nacions sense Estat. Organitza: Església Evangèlica de Tàrrega

SORTIDA EN BICICLETA SOTA LA LLUNA PLENA

Divendres, dia 31 d'agost

Gratuït, a les 10 de la nit, des de la plaça del Carme
Organitza: Club Ciclista Tàrrega

BIBLIOPISCINES

Del 2 de juliol al 31 d'agost

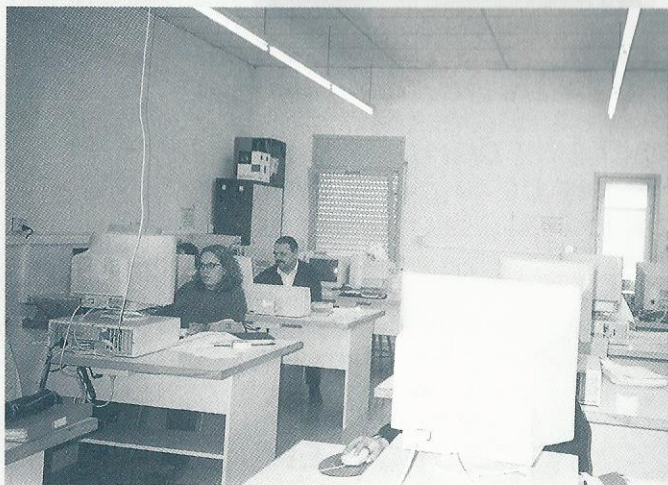
De dilluns a divendres, d'11 a 13 hores i de 16 a 18 hores, a les Piscines Municipals.

Organitza: Biblioteca Central Comarcal

L'Escola d'Arts O més de dos-cents

L'antiga Escola d'Arts i Oficis, actualment Escola d'Arts Ondara, té història. Dit així, no sembla un fet ni exclusiu ni rellevant, no sembla una afirmació digna d'especial atenció pel seu contingut obvi i aplicable a qualsevol institució o entitat, sobretot a una de tan arrelada a la nostra ciutat com és el cas d'aquesta. Però, si a més d'això suara exposat, afegeixo que aquesta història es remunta a més de dos-cents anys en el passat... em direu que ja ho heu llegit al titular, és clar! Dit seriosament o en broma, el cas és que a Tàrrrega tenim el goig de posseir un centre educatiu i artístic exclusiu, de gran qualitat, envejable a tots els nivells i, dispenseu la insistència, amb història.

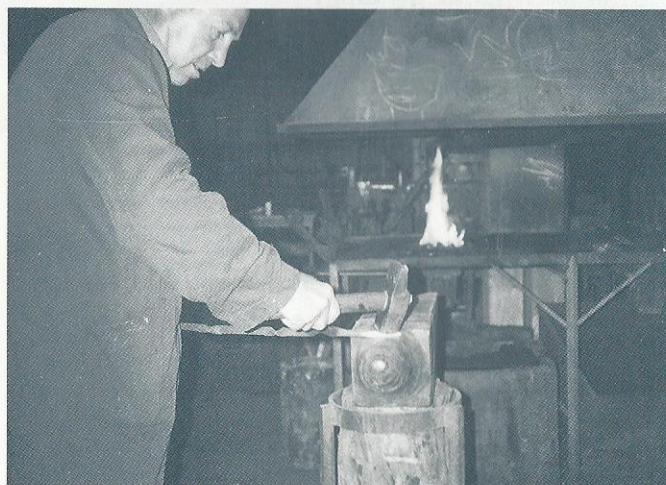
El que actualment coneixem com a Escola d'Arts Ondara, situada a la plaça El·líptica de la nostra ciutat, té com a precedent més

llunyà la formació de la Societat Econòmica d'Amics del País de Tàrrrega, datada del dia 26 d'octubre del 1777. Tal i com ens explica en Jaume Espinagosa en unes notes historiogràfiques sobre el centre, "fou la primera que es creà a Catalunya i la novena de tot l'Estat Espanyol". Aquesta societat, com a objectiu principal, tenia la fita de resoldre els principals problemes econòmics de la comarca de l'Urgell, que essencialment responien a "la manca de regadiu, les dificultats de transport i la inexistència d'indústria". El fet que la societat s'embarqués en el projecte de la construcció del Canal d'Urgell, i especialment per la importància que aquest adquirí, féu que el nom de la mateixa variés al de Societat d'Amics del País d'Urgell l'any 1787. N'Ernest Lluch, pel que fa a l'aspecte educatiu, va comptabilitzar la creació de vuit escoles per part d'aquesta societat, entre les quals es comptava amb la de dibuix (53 alumnes) i diverses de treballs tèxtils. En aquest punt, a partir del 1787, es potencià molt especialment l'Escola de Dibuix per tal de "tancar un cercle beneficiós per al progrés social" estrenyent els llaços entre el seu aprenentatge i la seva aplicació pràctica en la indústria. En Jaume Espinagosa, en el mateix article, explica com els projectes de la Societat d'Amics del País d'Urgell va acabar fracassant

per diversos motius: "a la manca d'incentius per als acadèmics, a la manca de més homes de mèrit i a la manca de recursos econòmics". El segle següent, més concretament el seu darrer terç, l'Escola de Dibuix va veure néixer una generació d'artistes plàstics dignes de menció, entre els quals "destaquen el pintor Ramon Alsina i Amils, els escultors Antoni Alsina i Amils i Joan Vilador i Fernández, i la polifacètica figura del Mestre Güell". Segons en Magí Sambola, que també dedicà un breu estudi a la història de l'Escola d'Arts Ondara, el segle XX li fou molt propici, ja que aconseguí el caràcter d'oficial de la mà del govern de la II República, l'any 1933. El propi Sambola destaca, també, "que ha funcionat ininterrompudament d'ençà de la finalització de la Guerra Civil Espanyola fins a l'actualitat".

Després del conflicte bèl·lic i un cop ja restablerts el ritme i la tasca de l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics, els moments positius i negatius s'alternaren tan sols reeixits per l'empenta i el savoir faire del seu personal docent. Sambola comenta els principals canvis viscuts al centre en els darrers vint anys, modificacions que han pretès "passar de ser una escola d'àmbit local a una escola que situa els seus límits fora dels de la província de Lleida". L'acostament al sistema educatiu, "preservant en tot moment les característiques i el tarannà que ens són propis", ha estat un altre repte assolit per la direcció i el personal de l'antiga Escola d'Arts i Oficis. L'edifici actual de l'escola, situat, com ja s'ha dit, a la plaça

El·líptica de la capital de l'Urgell, data de l'any 1989, ja que hom recordarà que anteriorment es trobava al carrer d'Agoders (allà on actualment s'erigeix el Consell Comarcal de l'Urgell). El trasllat del centre, a banda del que afecta a la situació, va ser un punt positiu i decisiu pel seu desenvolupament, especialment pel més ampli espai i la millor condició d'aules i d'instal·lacions en general.

Les actuals disciplines impartides per l'escola, totes elles del ram artístic i de formació mitjana o superior, es concentren en cinc

Ondara, anys d'història

grans branques: el Disseny Gràfic, dedicat essencialment a la gràfica publicitària; el Disseny d'Interiors, dedicat als projectes i a la direcció organitzativa de decoració interior; l'Escultura, dividida en les arts aplicades a l'escultura, la forja artística i del metall i la talla artística de la pedra; el Disseny Industrial, aplicat al modelisme i el maquetisme; i la Ceràmica, repartida entre l'art terrissaire i la ceràmica artística. La disciplina de Disseny Industrial, cal destacar-ho, és única a Catalunya i dóna major prestigi i exclusivitat a l'es-

cola artística targarina. Pel que fa a la resta d'estudis que ofereix l'escola, tots ells de caire monogràfic, s'inclouen la pintura, el brodat, la punta i també l'escultura i la ceràmica.

L'Escola d'Arts Ondara va realitzar el seu dotzè sopar de final de curs el passat primer de juny, reunint més de 300 persones entre alumnes, exalumnes, professors i exprofessors. Aquest sopar de gala, entre d'altres iniciatives i col·laboracions, demostra la continuïtat i l'òptim funcionament de l'escola, dos segles després de la seva fundació i dotze després del seu trasllat a la seva actual seu local.

ESCOLA D'ARTS ONDARA (Batxillerat artístic)

Director: Ramon Bordes

Nombre de personal docent: 27 professors

Nombre d'alumnat: Aprox. 300 estudiants

Nombre de disciplines impartides: 9

Finalitat: Com els altres tres Batxillerats, cerca la formació integral dels alumnes, l'orientació i la preparació per als estudis dels cicles formatius de grau superior, per a l'ensenyament universitari o per a la vida activa.

Objectiu: Afavorir la maduració intel·lectual i humana dels alumnes i capacitar-los per a l'adquisició i integració de nous sabers habilitats en el món artístic.

Titulació: Batxillerat.

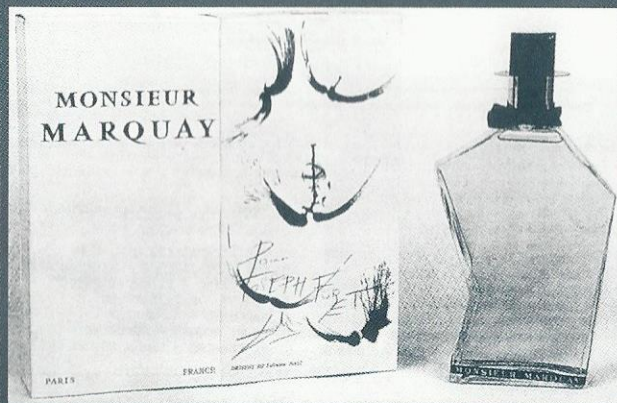
Durada: Cicle de dos cursos acadèmics.

Accés: Posseir el títol de Graduat en Secundària o equivalents

MIRADES I PERCEPCIONS

Dalí, Il·lustrador

per Ermengol Puig i Tàpies

Amb aquest títol, durant aquesta primavera, a Andorra hi ha hagut una interessant i completa mostra d'obra il·lustrada per aquest autor, veritablement polifacètic i multiforme. Pel Govern d'Andorra ha estat una bona oportunitat la circumstància que ara hi resideixi Enric Sabater, durant dotze anys secretari del genial artista. El Ministeri de Cultura ho ha sabut aprofitar i aquesta és la segona exposició daliniana que fa. Està previst fer-ne una tercera. Així de nombros i divers és el material original que guarda el senyor Sabater.

Continuo creient que Dalí (1904-89), resulta especialment interessant quan es mostra transgressor, rebel, efervescent, escandalós, obsés, pervers, introspectiu, creatiu... I això es donà durant els anys trenta, quan es comportà de forma surrealista i paranoico-crítica. Aquell Dalí fou genial i únic, creà un món singular i comunicatiu, ple de finesa eròtica i de brutal subjectivitat, que és la base del llenguatge que posteriorment feu servir.

Degut al trencament amb alguns surrealistes, a partir de 1939, s'inicià un nou Dalí que algú qualificà d'àvida dòlars. Fou un nou personatge que, al costat de Gala, la seva musa, el seu model i el seu agent, vetllà i perfeccionà la imatge d'excèntric. Si bé la creació pura no fou el seu principal objectiu, el nou període resultà molt interessant per les variades i insòlites aplicacions que féu del seu univers a tot tipus de suports i emprant les més variades tècniques. És per aquestes aplicacions artístiques pel que ha esdevingut, per la majoria de la gent, un mite. Les raons d'aquest reconeixement popular em semblen clares: un extraordinari domini del dibuix i de la pintura, així com un precoç coneixement i pràctica de procediments publicitaris i de comunicació el feren molt atractiu. Per formació posseïa una tècnica meticulosa i detallista, i ho sabé aplicar als dibuixos, als colors, a les formes toves, incongruents i anamòrfiques i a les figures de doble visió i sentit. Són qualitats que, juntes, entusiasmen l'espectador deleïtós d'imatges.

Per això coincideixo amb l'opinió de Daniel Giral-Miracle quan el qualificà de personatge polifacètic i multiforme. A més de pintor genial i reconegut, Dalí, a partir dels anys quaranta, influencià el món de la moda, de l'espectacle i de

la publicitat. Dissenyà vestuaris, joies i escenografies. Escrigué desconcertants guions per ballet i pel cinema. Publicà, també, una bona quantitat de llibres on exposà les seves idees. Alguns de caire narcisista-autobiogràfic com *Diari d'un geni* (1964), *Les passions segons Salvador Dalí* (1968); altres d'assaig com *Mite tràgic de l'Àngelus de Millet* (1933) i també novel·les com *Rostres ocults*

(1944). Per a promocionar la seva obra escrita inicià una extensa i molt ampla labor d'il·lustrador, que l'estengué a tot tipus de publicacions, des de revistes, com *Vogue* i *Esquire*, fins a obres literàries. Gaudeixen de gran reconeixement les imatges dalinianes que il·luminen *Els cànctics de Maldoror* (1934), els *Assaigs de Montaigne* (1947), *Don Quixot* (1957) i la *Divina Comèdia*.

L'objectiu d'un il·lustrador, bàsicament, consisteix en enriquir, amb una representació gràfica, una idea o un text. Aquesta professió sempre ha tingut quelcom d'ornamental i de fastuós, però mai ha abandonat els aspectes informatius i comunicatius. Això és tant així que l'ideal de la professió és aconseguir imatges que substitueixin perfectament un text. L'il·lustrador, com tot dissenyador i artista, amb la pràctica destil·la i crea un estil propi que no és ni una fórmula tècnica ni la pura intuïció. Acostuma a ser una barreja, una mica màgica, entre elements tècnics i artístics.

A Salvador Dalí, tan imaginatiu, quan il·lustrava, com a contrapès, li calien els aspectes tècnics. Havia de vigilar que el paroxisme creatiu no el transportés més enllà dels núvols i l'allunyés de la realitat del mercat i dels clients. Dalí no il·lustrava afegint només imatges al text. Fa quelcom més singular i propi. Ens transmet amb dibuixos, molts d'ells capaços de ser convertits en objectes com fa en Mariscal, la forma de les idees del text. Les seves il·lustracions són vives, li agraden les barreges i unions entre objectes naturals i cossos vius, animals o persones, que era tal com ell vivia la realitat.

La imatge que acompanya l'article correspon a un flascó de perfum dissenyat l'any 1939. Mostra perfectament la folia del llenguatge i de les formes dalinianes matisades per la claredat lineal dels límits de l'objecte i de la tipografia que el mercat exigia.

Curs de teatre

DeWilde

Després de tres intensos mesos de treball, es va cloure el passat dia 16 de juny, amb una petita festa i l'entrega de diplomes, el Curs d'Expressió Corporal i Teatre dirigit per l'actriu i soprano targarina Marta Oliva. Aquest curs, organitzat des de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Tàrraga, ha estat dividit en dues etapes: la primera, adreçada a alumnes menors de divuit anys, i la segona, a majors de divuit anys. Ambdós cursos s'han endut a terme al llarg de 15 setmanes en el recinte del Mercat Municipal.

Durant aquestes quinze setmanes, els alumnes que hi han participat han pogut conèixer les nocions bàsiques d'aquesta tècnica teatral, i han après les tècniques per a respirar correctament, realitzar les primeres acrobàcies, l'estudi de punts de suport i d'equilibri, la psicomotricitat, la psicokinesis...

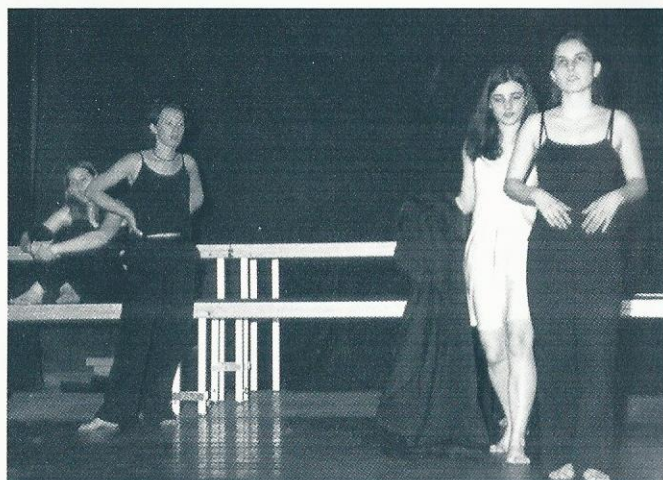
Aquests alumnes han realitzat, en el transcurs del curset, dos espectacles per cada grup: un de carrer i un de sala, treballant, d'aquesta manera, diferents àmbits i disciplines teatrals on s'apliquen i es manifesten amb més assiduitat els criteris d'expressió corporal, obtenint, així, un major coneixement i projecció del treball en els diversos camps de les arts escèniques. Aquests espectacles es van desenvolupar al llarg de dues jornades: la primera, per la Festa Major de Maig, pels carrers del centre de la vila; i la segona, el diumenge dia 10 de juny, al Teatre Ateneu de Tàrraga.

Per la Festa Major de Maig, els alumnes menors de divuit anys van dur a terme un espectacle on es combinaven la improvisació, el mim, el gest i la paraula, creant diferents situacions còmiques amb la inestimable col·laboració de la gent del carrer, la qual es va sorprendre gratament. Per la seva part, els alumnes majors de divuit anys van crear l'espectacle itinerant anomenat TAFE, basat en la relació simbiòtica de la persona amb els quatre elements: terra, aigua, foc i aire.

Quant a les representacions de sala, cal remarcar el gran treball de grup que es va poder copsar en els dos espectacles: al matí, els més joves van dur a terme l'obra *Brossa a l'Ull*, basat en textos de Joan Brossa, on d'una manera còmica i desenfadada, però alhora cruel, es treballava la poesia visual i el teatre de l'absurd. Per la seva part, a les nou del vespre del mateix dia, els alumnes més grans van dur a terme el muntatge *Que els somnis vinguin a mi*, adaptació lliure de Marta Oliva de la pel·lícula *Más allá de los sueños*, recreant, mitjançant de les tècniques de la dansa i del teatre, una història d'amor vertader que va més enllà de la mort. Aquest darrer muntatge – i sense menystenir els anteriors – val a dir que es va treure d'una manera molt més que digna, a l'alçada de molts treballs de grups professionals.

Esperem que aquesta aventura tingui continuïtat per part de l'Ajuntament de Tàrraga, i desitgem als alumnes d'aquests cursos que continuïn endavant, felicitem a la seva directora pel gran treball realitzat, i animem a tothom que estigui interessat en aquest noble art de Talia, que participi en noves i futures edicions.

El més trist és morir sense haver viscut.

cara

cara

Espai de crítica cinematogràfica

per J. B. Solé i Francesc Gasull

La vida és així, amunt:

El director francès Robert Guédiguian i el seu darrer film, *La ciudad está tranquila*, enèsima mostra que fer cinema social no és tan difícil com, de vegades, ens diu Ken Loach. A l'igual que en la seva anterior, *Marius y Jeanette*, Guédiguian ens apropa uns personatges molt humans en una Marsella deshumanitzada.

Chocolat: el suec Lasse Halstrom confirma el seu do per a narrar històries, després de l'excel·lent *Las normas de la Casa de la Sidra*. *Chocolat* és un conte tan dolç com la xocolata que prepara Juliette Binoche a la seva botiga, i demostra el poder de seducció que poden tenir en una història els personatges anomenats secundaris.

Les esplèndides mostres de cinema adult que són *La espalda de Dios* de Pablo Llorca i la contundent *Asesinato en febrero* de Eterio Ortega. En aquesta línia, confirmem la nostra bona impressió davant *El viaje de Arián*, una aproximació molt valenta al problema del terrorisme al País Basc. Per cert: divendres dia 15, sala B de Cinemes Majèstic de Tàrraga, es projecta *El viaje de Arián*, només som set espectadors. Abaix, a *El regreso de la momia*, unes vuitanta persones.

El video us pot permetre de recuperar *Operación Reno*, film d'acció que va passar de puntetes pels cinemes. La pel·lícula no és res de l'altre món, però sorprèn que darrera la càmera, dirigint, hi ha John Frankenheimer, un senyor de setanta anys que encara és capaç d'ofrir thrillers amb pols de ferro. Frankenheimer ja feia cinema als anys seixanta. D'ell recordem *El hombre de Alcatraz*, *El mensajero del miedo* o *El tren*.

Pau i el seu germà: amb les comèdies de Ventura Pons, el terror de Jaume Balagueró o *El viaje de Arián*, Catalunya està ressuscitant la seva antiga condició de capital industrial del cinema. *Pau i el seu germà* confirma aquesta tendència.

Anthony Quinn: el nostre record més sentit per a un actor amb majúscules que ens ha deixat. De caràcter fort i dominant, la seva presència omplia la pantalla. A les seves espatlles, una carrera impecable: *Murieron con las botas puestas*, *Viva Zapata*, *El mundo en sus manos*, *Barrabas*, *Zorba el griego*,

La vida és així, avall:

El regreso de la momia: infumable i vergonyós intent de seduir l'espectador amb arguments ridículs i aventures de pati de col·legi. Anyorem les animacions del mestre Ray Harryhausen, anyorem Boris Karloff, anyorem la vella factoria Hammer.

Amb suor freda, tremolem davant l'amenaça d'un tercer **Terminator** sense James Cameron ni possiblement Arnold Schwarzenegger. Dirigiria Jonathan Mostow, el de *U-571*.

Abierto hasta el amanecer 3: si la primera ja era una pel·lícula dolenta, ara sense Tarantino ni Rodriguez (únicament apareixen com a productors executius) es perpetra una tercera part havent fracassat estrepitosament la segona. De la nova seqüela només podem rescatar l'aparició de Danny Trejo. Que qui és aquest noi? Busqueu-lo.

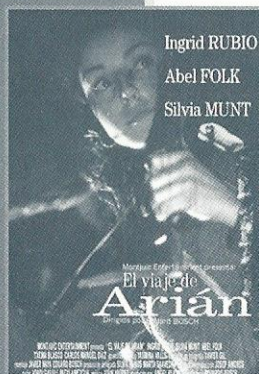
Blow: sí, sí, està molt bé que Penélope Cruz i Jordi Mollà apareguin en una producció nordamericana amb Johnny Depp, però no hem de caure en una falsa eufòria. La pel·liculeta és un bodrio, i els dos intèrprets espanyols tenen uns papers anecdòtics i accessoris. Per cert, déu n'hi do la carrera americana de Penélope, de bodrio en bodrio: *Hi-lo country*,

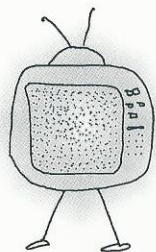
Woman on top, *Todos los caballos bellos*, uff!

Noviembre dulce: els qui van torturar-se amb *Otoño en Nueva York* ja tenen una altra excusa per deixar anar la llàgrima. *Noviembre dulce* és un melodrama trampós, avorrit i amb una parella sense química, Keanu Reeves i Charlize Theron. I amenaçant a l'horitzó una altra parella que fa esgarriar: Mathew McConaughey i Jennifer Lopez a *Planes de boda*.

Ni fred ni calor produeix l'espera de **Inteligencia artificial** d'Steven Spielberg, a partir d'un projecte de Stanley Kubrick. Una mica de por per les imatges vistes: un nen robot que vol tenir la capacitat d'estimar. Tot i que l'estrella del museu dels horrors d'aquest estiu serà sens dubte *Pearl Harbor*, amb Ben Affleck patint l'atac sorpresa dels nipons.

El concert de Madonna a Barcelona va ser brillant en gairebé tots els aspectes. Gairebé. Com pot ser que enmig d'un repertori que aposta clarament pel futur oferís un interludi referent a *Evita*? I a més, amb toreros i bailaoras!!! Per no parlar del numeret flamenc de *La isla bonita*. Això pot fer gràcia a Chicago, però no a Barcelona, on una part del públic va xiular.

set de 7

per Gerard Martínez i Minguell

Ha tornat a "la nostra" Toni Soler, el cap de la banda dels Malalts de tele. I ens presenta un original programa a mig camí entre la comèdia de situació (les tradicionals sitcom americanes) i l'exercici d'autoparòdia televisiva. El programa s'emet a TV3 els dimarts a les 22:15h, i es repeteix els diumenges a les 23:45h. Toni Soler dirigeix Set de notícies, una hàbil paròdia sobre com es prepara i s'emet un telenotícies. L'espai no s'allunya molt dels cànons del Terrat (aquesta és la seva última producció) ni de la pròpia cadena, ja que l'estil continua sent el d'una obra de final de curs de col·legi, i l'ambient és més proper al de programes com el Club Súper 3 que al de Caiga Quien Caiga o El informal (programes de semblants propòsits). Tot i que advertim una gran novetat: en aquest cas s'atreveixen a jugar amb persones reals, a posar noms i cognoms a les bromes i acudits àcids del guionistes. Aplaudim aquesta temptativa.

El Terrat ha muntat al voltant d'aquesta bogeria televisiva tot un món paral·lel de personatges que es debaten entre la ficció i la realitat, començant pels propis conductors del programa. 7 de notícies és el telenotícies i un dels programes estrelles de la graella televisiva de Teleset, una cadena de ficció, amb programació pròpia, que serveix per a donar un embolcall encara més còmic a aquest telenotícies de per riure. Fem un repàs ràpid dels integrants d'aquesta comèdia: Toni Soler, presentador del "telenotícies" i director (real) del programa; Sònia Polanco, que compta amb un immillorable expedient acadèmic, és la partenaire informativa de Toni Soler i una de les futures estrelles informatives del segle; Francesc Novell, que intenta seduir l'atractiva Sònia Polanco des del primer programa, és la cara de la informació esportiva de 7 de notícies, i l'exconductor de l'Informatiu de TVE a Catalunya; i Vicenç Cartanyà, el presentador del temps, que ell mateix es defineix com "el darrer exponent d'una reconeguda generació de meteoròlegs de Ponent". La resta de col·laboradors de 7 de notícies són: Josep Tomàs, Manel Lucas, Rita Claramunt, Carles Torres, Mariona Costa i el corresponsal Toni Espert (interpretat per l'actor Toni Albà).

Dins de la informació política d'aquest telenotícies, ens han anunciat, per exemple, que el Parlament de Catalunya contempla el futur de Jordi Pujol a partir de la seva retirada amb amoinament; Núria de Gispert, consellera de Governació, va

sortir dient que l'ajudarien a formar-se i a inserir-se laboralment, i el grup de Convergència i Unió ha proposat dotar el futur expresident d'un carnet vitalici perquè pugui pujar gratis al Dragon Khan de Port Aventura sempre que en tingui ganes. A Duran i Lleida li posen al cap, a petició seva, un rètol amb el seu nom per dissimular-li la calvície. I en una de les últimes notícies de broma, hem descobert que Artur Mas és calb; en una cinta de vídeo suposadament real ens trobem a Artur Mas i Duran i Lleida discutint-se, i en un moment de la trifulga, Duran i Lleida dona un cop a Artur Mas que li fa saltar la perruca i li deixa la incipient calvície al descobert. L'emissió d'aquestes notícies xoca amb les queixes dels diputats del PP, segons les quals aquest programa els ridiculitza en escriure respecte als altres grups polítics. Cal donar un toc d'atenció al PP en aquest aspecte (i en molts altres) perquè queda clar que el programa, a més de "posar-se" amb Alberto Fernández Díaz i altres figures rellevants d'aquest grup polític, també fa bromes que tenen com a protagonistes "el molt honorable" i el seu successor, entre altres. Així doncs, que no xerrin tant i que es dediquin a governar, que és el que els toca, malauradament...

Un apartat especial mereix la millor secció del programa, l'espai informatiu del temps, presentat per Vicenç Cartanyà. La seva interpretació d'un lleidatà amb un accent nord-occidental dut al límit de l'exageració, descendent d'un llarg llinatge d'homes del temps, és excel·lent, i ni tan sols permet indignar-me amb la burla que es fa del parlar de les nostres terres. Del seu "bec" han sortit frases tan genials com: "Fa una maregassa que los llobarros trauran la primera papilla", "Les Azores són 9 illes, i Balaguer és la capital de la comarca de la Noguera" o "Déu nostre Senyor no és guionista".

La meua recomanació és que mireu el nou programa del Toni Soler, perquè les seves iròniques notícies poden ser un avançament d'allò que realment succeirà. Per què dic això? Perquè si el programa hagués existit uns mesos abans, no ens hauria estranyat veure en el seu sumari notícies com que la Moreneta és negra per fora però blanca per dins, o que el president de la Xina respon als atacs de Bush cantant a duo amb Julio Iglesias Bam-boleo, informacions de recent actualitat. Em sap greu acabar aquest article amb un tòpic tan típic, però l'ocasió m'obliga a fer-ho, i és que en moltes ocasions, i cada vegada més, la realitat supera la ficció...

La II Fira del Medi Ambient

El primer cap de setmana d'aquest mes de juny, els dies 2 i 3 més concretament, la ciutat de Tàrraga va viure un aconeixement d'importància cabdal pel seu progrés i reconeixement nacional, una fira que amb tan sols dos anys de vida ja ha assolit un èxit sense precedents. La II Fira del Medi Ambient, organitzada pel grup GEMA, va reunir més de dotze mil persones interessades en les seves conferències, iniciatives mediamambientals i activitats tradicionals. Visitants d'arreu del país van poder conèixer i admirar les noves tecnologies ecològiques, els darrers invents respectuosos amb el medi ambient i els productes tradicionals i artesans de més valor cultural.

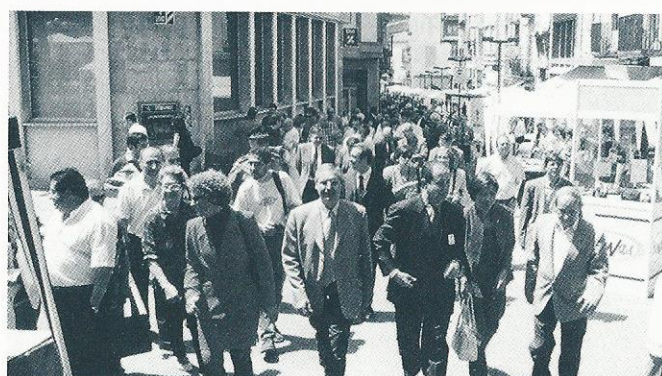
Dissabte dia 2, després de la rebuda del conseller de Medi Ambient, Felip Puig, es va presentar l'auca sobre la contaminació lumínica, una iniciativa sorgida i elaborada plenament a Tàrraga. La proposta de llei sobre la regulació de la contaminació lumínica, totalment innovadora i que tingué seu a la nostra ciutat, es veié aprovada el passat mes de maig al Parlament de Catalunya. Mentrestant, i obra del dibuixant targarí i col·laborador de Culturalia Josep Maria Ricart, es confeccionà una auca explicativa que després de la seva presentació pública a la fira es repartí arreu del país. El conseller Puig, acompanyat de les autoritats locals, passejà i admirà les ofertes i l'organització de la fira, inaugurant-la posteriorment al Pati de forma oficial. Durant la tarda, a banda de la visita a les instal·lacions del carrer del Carme i del propi Pati, el públic va poder presenciar la presentació del Maletí Verd, una eina pedagògica especialment dissenyada per educar els més petits en el respecte a la natura i el medi ambient; l'acte, que dirigí n'Antoni Salamanca, president d'Ecojustícia, va mostrar els principals avantatges de la utilització d'aquesta eina per a la conscienciació dels infants en el món de l'ecologia. Però no tan sols el Maletí Verd va ocupar la sala de la Mútua Intercomarcal de Tàrraga durant la tarda del dia 2, sinó que dos tècnics del Departament de Medi Ambient, en Martí Madorell i en Jordi Gelabert, van oferir també la conferència intitolada "Aprofitament de residus de la construcció", una xerrada sobre reciclatge i reaprofitament de materials sobrers, en aquest cas exclusius del sector de la construcció.

La nit del dissabte, després de la primera jornada d'exposició firal, el mig centenar d'expositors vinguts d'arreu van celebrar un sopar, juntament amb els membres organitzadors del certamen, per tal d'avaluar l'experiència viscuda i realitzar propostes pel futur de la fira i de la seva organització. El grup GEMA, per pri-

mera vegada, va voler obsequiar el millor d'ells amb el I Premi a la Innovació Tecnològica en Matèria Ambiental, un guardó que recaigué en la claraboia tubular de l'empresa terrassenca Benquin SL. Aquest enginy, totalment nou al país i de sorprenent utilitat domèstica, emmagatzema la llum solar recollida durant el dia per a poder ser utilitzada qual el sol s'és post. Els taulons de plàstic que simulaven la textura de la fusta, els plafons solars, la dutxa ecològica alacantina, els aerogeneradors de l'empresa urgellenca Casteràs, els sanitaris amb expulsió d'aigua regulable o les parades de flors exposades pels comerços floristes targarins, entre d'altres, van ser també opcions a la condecoració del grup ecologista GEMA. Entre tots ells, cal destacar a Jaume Sanfeliu, inventor targarí reconegut pel Saló d'Inventors de Ginebra, que va convocar multituds amb les explicacions entorn el seu sistema de producció energètica ideat per a preses d'aigua, una innovació que permet la correcta sedimentació dels rius.

El diumenge dia 3 de juny, de la mateixa manera que el dia anterior, els visitants de la fira van poder gaudir de les activitats habituals alhora que de dues conferències sobre agricultura i dret ambiental. La primera, a càrrec de Joan Salvadó, Manela González i Ramon Ferrer, duia per títol "Agricultura ecològica" i tractava sobre el conreu de la terra de forma tradicional i natural, respectuosa amb els productes i amb els consumidors, el que actualment també s'anomena "agricultura bio". Ja a la tarda i com a darrer acte de la II Fira del Medi Ambient, una representant de l'empresa Sistemes de Qualitat Mediamambiental, Dolors Tella, va parlar sobre la Llei 3/1998 o la "Legislació mediamambiental a les empreses"; aquesta llei, actualment penalitzada si no es respecta, suposa un avenç considerable entorn la indústria catalana i el respecte pel medi que l'envolta.

Amb una cinquantena d'expositors, més d'una dotzena de milers de visitants, la presència del conseller de Medi Ambient, la de l'Ambibús de la Generalitat de Catalunya, l'organització de quatre xerrades de gran qualitat i interès, la forta embranzida mediàtica que suposà la fira i la lluentor organitzativa per part del grup GEMA, sembla que el proper any aquest ja serà un aconeixement a tenir en compte a nivell nacional sense cap mena de dubte. Fins llavors, el grup ecologista i els simpatitzants amb aquest moviment continuaran defensant la natura i el seu respecte, especialment el camp de la innovació tecnològica que afavoreixi la pacífica comunió entre home i medi ambient.

“Germanor”, tota la informació sobre el món

Des de la seva fundació l'any 1954, Ràdio Tàrraga ha ofert diferents programes dedicats al món de la sardana, sempre amb la voluntat de difondre els valors de la dansa catalana i les activitats sardanistes de Tàrraga, de les comarques de Ponent i d'arreu de Catalunya. Actualment, l'espai sardanista de Ràdio Tàrraga s'anomena “Germanor” i en la seva darrera etapa ja ha complert les 200 setmanes ininterrompudes d'emissió.

El programa ofereix informació sardanista, peces musicals de sardanes i entrevistes a personalitats i protagonistes del món de la sardana i de la cultura popular. En els darrers programes, i a tall d'exemple, “Germanor” està recordant totes les poblacions catalanes que han esdevingut ciutat pubilla de la sardana, amb els seus corresponents manifestes. El programa és dirigit i presentat per Carles Vall, president de l'Agrupació Amics de la Sardana de Tàrraga, i Josep Maria Castelló, del Grup d'Informadors Sardanistes de la F.S.C.LL.

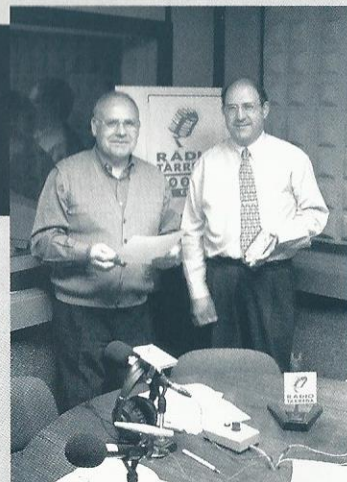
El programa disposa d'una pàgina web a Internet, l'adreça de la qual és www.tarrega.com/germanor. “Germanor” és un espai obert al món de la cultura, per a donar a la nostra identitat catalana la preferència i el valor que es mereix.

La fitxa

Programa: “Germanor” (sardanes)

Locutors: Carles Vall i Josep Maria Castelló

Emissió: dissabtes, de 9 a 10 del matí (redifusió els dissabtes, de 4 a 5 de la tarda)

NOTÍCIES DE LA BIBLIOTECA

per Carme Asensio

Ja tenim a sobre l'estiu. Durant aquests mesos, la Biblioteca augmenta el seu servei amb les Bibliopiscines. Tots aquells que encara no el coneixeu, podeu atansar-vos a les Piscines Municipals, de dilluns a divendres, els mesos de juliol i agost, allí tenim una petita biblioteca, una caseta amb una selecció de llibres, revistes i tres diaris, que posem a disposició de tots aquells que, a més de banyar-se, volen gaudir d'una estona de lectura.

Una noia contractada per a aquesta feina, us ajudarà en tot el que demaneu i ens farà arribar les vostres comandes i recomanacions. Abans de marxar del recinte, s'hauran de tornar els documents a la **Bibliopiscina**. Cada quinze dies es canviarà el fons.

L'horari:

**de dilluns a divendres,
matí d'11 a 1 i tarda de 4 a 6.**

US HI ESPEREM

La **Biblioteca no tanca per vacances**, a excepció dels dissabtes de juliol, agost, i els dos primers de setembre.

**L'horari serà l'habitual,
dilluns i dijous de 9 a 3 del matí
dimarts, dimecres i divendres de 3 a 2/4 de 9 de la tarda.**

Us desitgem unes bones vacances, i moltes lectures interessants !!

D'altra banda, les **biblioteques catalanes associades a la UNESCO** hem tingut una satisfacció important abans de començar l'estiu. Els passats dies 18 i 19 de juny, va fer la seva primera visita oficial a Barcelona el director general de la Unesco, l'**Excm. Sr. Koichiro Matsuura**. En el seu honor entre altres moltíssims actes, es va fer una recepció al Parlament de Catalunya. El seu President, el **Senyor Rigol** li va donar la benvinguda al nostre país, explicant-li, de manera magistral, una breu història de Catalunya, i li va demanar ajuda perquè la cultura catalana estigui degudament representada a la UNESCO. Després d'una breu salutació a tots els assistents, el Senyor Matsuura va voler conèixer personalment a tots els que representàvem a diferents entitats vinculades amb la UNESCO. Va ser un acte molt agradable i la Biblioteca de Tàrraga juntament amb quatre biblioteques més, representades totes per les seves directores, li vam poder donar la benvinguda personalment. El Senyor Matsuura té un carisma totalment diferent al seu antecessor el Senyor Federico Mayor Zaragoza, aquest ens era molt proper i familiar. El nou director general, nascut a Tòquio, educat en una cultura oriental, donarà una altra visió i perspectiva al seu càrrec i segur que també això enriquirà la UNESCO.

amics de l'arquitectura popular

A les 7 del vespre del dia 25 de maig del 2001 tingué lloc, a l'Escola d'Arts Ondara de Tàrraga, la presentació del llibre *Les cabanes i els marges*, un recull de totes les xerrades donades pels divuit professors que actuaren en el primer curset d'Arquitectura Popular, que tingué lloc l'estiu passat en diferents localitats de la Segarra i l'Urgell.

Després d'unes paraules de benvinguda i d'acolliment per part del director de l'escola, en Ramon Bordes, el president dels Amics de l'Arquitectura Popular, en Josep Maria Jujol, va presentar l'acta, que va justificar la creació de l'entitat, la seva gènesi i les seves finalitats. Així mateix, va agrair el suport que li han donat els consells comarcals de la Segarra i l'Urgell, els ajuntaments de Tàrraga, Cervera, Torà, Guissona i Les Pallargues. També va fer esment del Concurs de Restauració de Cabanes i Marges, que tindrà lloc aquest estiu, i la selecció del logotip de l'entitat, que han conformat alguns alumnes de Disseny Gràfic de l'escola (essent el de n'Àlex Meléndez el que adoptaren els Amics de l'Arquitectura Popular). Per a premiar el Concurs de Restauració de Cabanes i Marges s'ha adoptat el trofeu dissenyat per na Eva Pons, alumna de Ceràmica de la mateixa escola.

A continuació, donà la paraula al vocal de cursets, Josep Mora, que a més de presentar el proper curs d'estiu va comentar els continguts del llibre que es presentava. Alhora, es va presentar el web per part d'en Joan Feliu i amb la col·laboració d'en Ramon Fonollet.

L'alcaldeessa de Torà, na Mercè Valls, en representació del Consell Comarcal de la Segarra, la presidenta del Consell Comarcal de l'Urgell, na Rosa Maria Mora, i el regidor de Cultura de l'Ajuntament de Tàrraga, en Ramon Puig, en representació del seu alcalde, van adreçar-se als reunits manifestant el seu desig de col·laborar amb l'entitat per tal de donar a conèixer aquestes terres i el seu patrimoni arquitectònic.

El president dels Amics de l'Arquitectura Popular va cloure l'acte donant les gràcies a tots els assistents, a les autoritats polítiques presents, al director de l'Escola d'Arts Ondara, al seu claustre de professors i als alumnes que van participar en els dissenys del logotip i del trofeu.

Acabat l'acte, tingué lloc un refrigeri amb els cinquanta assistents mentre es repartia el llibre, que fou molt celebrat per la bona qualitat tipogràfica i l'abundant contingut gràfic dels textos.

Amadeu Puigmal

Sortides a l'entorn

Belianes - Preixana - 27 de maig

Coincidint que a Belianes organitzaven l'atradicional Marxa Ecològica i per la Pau, ens desplaçarem a aquella localitat i, després d'una breu visita a la mateixa, admirant l'Ajuntament, les cases pairals amb solera, i l'arreglat i net que està el poble, sortirem per un dels camins que porta fins a Preixana.

Cal dir que el sol ja començava a fer-se sentir, i per això varem prendre força begudes, però com el camí era pla, la caminada no va ésser feixuga.

Ens aturàren a la vora d'un castell-masia molt original que hi ha tocant al camí, que es veia refet amb molt esforç i imaginació, i ens cruspirem l'esmorzar a l'ombra d'uns arbres.

El dilema era que hi ha molts camins i és una plana molt extensa, amb manca de punts de referència, sort que a la llunyania, es veient Bellpuig i Preixana que ens anaven orientant.

Fent zig-zag i poc a poc, mentre el sol ens acariciava cada vegada amb més força, ens atansarem cap al nostre destí, i finalment travessàrem el Canal d'Urgell tot entrant a Preixana, quan eren les dotze del migdia.

El poble semblava desert, d'onts feient la missa que era d'enterrament d'una persona molt coneguda, doncs quan sortiren comprovarem que hi havia molta gent, especialment de fora, també de Tàrraga.

Donàrem un tomb pel poble, guiats per la companya Dolors, que n'era d'allí, i tornarem uns directament a Tàrraga i altres a dinar a Sant Martí de Maldà, aplicant la fórmula que hem adoptat últimament.

Inauguració dels “Camins de l'Urgell a peu i en BTT”

El 22 d'abril fou el dia que, juntament amb el Consell Comarcal de l'Urgell i aprofitant que aquest presentava el nou llibret “Camins de l'Urgell – A peu i en BTT”, posàrem en pràctica una de les seves rutes (bé, tan sols la meitat, ja que són d'uns quinze quilòmetres i nosaltres n'acostumem a fer entre sis i deu).

D'aquesta manera, quedàrem de trobar-nos a Castelnou d'Ossó, on hi feren cap moltes autoritats com els batlles d'aquests pobles, la presidenta del Consell Comarcal de l'Urgell i fins i tot el director general de Turisme, que ens féu un bonic discurs.

Visitàrem el poble i rebérem una lliçó magistral d'un natural del mateix, ara establert a Tàrraga però que encara hi conserva una gran casa, el professor i cap d'estudis del Col·legi Sant Josep Joan Novell. Davant mateix de la torre romana, una de les més grans de la zona, ens explicà amb profunditat i sentiment la història del poble i, per extensió, d'aquestes comarques.

Seguidament, ens encaminàrem a Puigverd d'Agramunt, gaudint del camp, dels sembrats, dels arbres, de les flors i el cant dels ocells propi de la primavera. Érem al voltant d'un centenar, i fou agradable el fet de compartir el camí amb persones que no havíem tingut encara en cap d'aquestes sortides. Esperem que el gust que hi trobaren els animi a participar en les properes.

Arribats a Puigverd d'Agramunt, com que ja era l'hora i començàvem a tenir força gana, anàrem directament al lloc on coïen la llonganissa i la botifarra de l'esmorzar, acompanyades de pa amb tomàquet i bon oli d'oliva. Us podem assegurar que fou un dels esmorzars més bons que hem fet.

Després d'una breu visita al poble, es continuà fins a Montfalcó d'Agramunt, on també visitàrem el poble i rebérem les explicacions entorn el seu desenvolupament.

Finalment, es completà el circuit fins a Castelnou d'Ossó, tot i que alguns assistents anaren a participar a l'acte reivindicatiu per a l'acabament de l'autovia entre Cervera i Santa Maria del Camí.

AGENDA

agenda

Primers diumenges de mes:

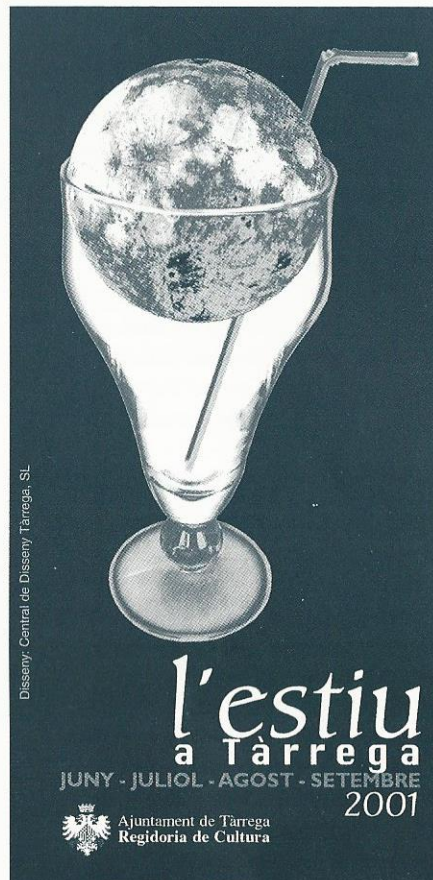
Mercat de segells i monedes
al vestíbul de l'Ateneu.

Tercers dissabtes de mes:

Mercat d'antiguitats,
al carrer del Carme.

El dimecres, a dos quarts de deu del matí,
programa de ràdio a **Ràdio Tàrraga.**

A L'INTERIOR AGENDA DE LES ACTIVITATS D'ESTIU

Amb el patrocini de:

AJUNTAMENT DE TÀRREGA

fundació
caixaManresa

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

humor

l'ALBA & Cia

by Ricart 2001

Em fa l'efecte
que anar contra
la globalització
no és això.

